

ἔχει καμμιὰν ἀξία, ἔξιν ἂν χρησιμεύῃ γιὰ προστομασία. Δὲ μένει λοιπὸν παρὰ ὁ πόλεμος. Κι ἂν εἴν' ἐλπίδα νὰ ἐπικρατήσουμε σ' αὐτὸν καὶ νὰ πιτύχουμε ἡσυχὴ ζωὴ καὶ ἐλευθέρη ἐργασία καὶ ἰσονομία γιὰ τοὺς Ἕλληνας μιὰ γιὰ πάντα στὶς ἀντικρινές μας πλούσιες χώρες, ζήτω ὁ πόλεμος! Ἀλλοιῶς, ἂν ἡ δική μας δύναμη δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ τὰ πιτύχῃ αὐτά, πρέπει νὰ ἐπιδιώξουμε διεθνή κατάληψη τοῦ Τούρκικου Κράτους. Οἱ ἄτιμες κεφαλαιοκρατικὲς κυβερνήσεις, ποῦ εἶναι καὶ οἱ ἠθικοὶ δολοφόνοι τῶν ἐμῶν φύλων μας, ἀφοῦ ἔχουν μόνον δὲν ἐμποδίζουν παρὰ καὶ σπρώχνουν στὴν κακουργία τοὺς Νεότουρκους, ἄλλο ποῦ δὲ θέλουν, νὰ τοὺς δώσουμε ἀφορμὴ νὰρπάξουν! Καὶ μολονότι μᾶς πληγώνει ἐθνικὰ ἡ τέττα μοιραστὴ χωρῶν τὸ περισσότερο Ἕλληνικῶν, εἶναι ὅμως προτιμότερη ἀπὸ τὴν ἐξακολούθηση τῆς Τούρκικης τυραννίας. Καί, πιστεύουμε θὰ εἶναι κιόλας μοιρασμένες στὸ χαρτὶ αὐτὲς οἱ χώρες ἀπ' τοὺς Εὐρωπαίους. Ἄν πιστοῦν τὴν τελευταία στιγμή, θὰ εἶναι ἄξιος ὁ μισθὸς τους γιὰ τὰ ἔργα τους! Ἀλλὰ οἱ λύκοι πάντα συμφωνοῦν στὸ τέλος γιὰ τὴν ἀρπαγὴ, γι' αὐτὸ ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει, φτάνει νὰ λείψῃ τὸ Τούρκικο κράτος. Ἡ κυβερνήτῃ μας σάμπως ἐπιδιώκει νὰ πιτύχῃ Εὐρωπαϊκὸ Ἐλεγχον, ἀλλὰ δὲν ξέρουμε σὲ τί εἶναι προτιμότερος αὐτὸς καὶ ἂν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἡσυχίαν στοὺς δικούς μας. Καὶ στὴ Μακεδονία εἴταν Ἐλεγχος ἔγιναν καιροί, ἀλλὰ οἱ κακουργίες δὲν ἔκριναν διάλειμμα. Ἐνα ριζικὸ ξεμπερδεμα εἶναι προτιμότερο. Σκοπὸς μας νὰ λείψῃ τὸ Τούρκικο κράτος, ὁ ἀδιέσθωτος ἄρρωστος. Νὰ ξεμπλέξουμε μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ μιὰ κακὴ πληγὴ!

25.6.914

ΛΥΔΟΣ ΠΟΛΑΒΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τὸ ὥραϊο χεράκι τῆς κόρης ἔκοψε τὸ καλύτερο τριαντάφυλλο τοῦ κήπου της, στόλισε μ' αὐτὸ ἓνα κομψότατο βαζάκι, καὶ τὸ βαζάκι τῷβαλε ἀπάνω στὸ πιάνο της—ὅλα μονάχη της.

Τὸ ρόδο καμαρώνει τώρα γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ τὴν γιὰ τοῦ καὶ λέει :

— Τί παράξενη ὥστόσο αὐτὴ ἡ μάννα μου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῖγεινα μπουμπουκάκι ἄρχισε τὴν γκαρίνια καὶ τίς συμβουλές. «Δὲν ἔχω παιδάκι μου ἡσυχία, ὁλοένα χτυπᾷ ἡ καρδιά μου νὰ μὴ σὲ κόψουν, ἔτσι ὁμορφὸ ποῦ μοῦ εἶσαι».

— Κι' ἂν δὲ μὲ κόψουν, μάννα μου, τί θὰ γίνω;

— Λίγο-λίγο θ' ἀρχίσῃς ν' ἀνοίγῃς καὶ θὰ μο-

σκοβολᾷς, ὕστερα θὰ τεντώσουν ὅλα σου τὰ φυλλάρια, θάρχουνται οἱ πεταλοῦδες νὰ σοῦ ζητοῦνε μυρωδιά καὶ οἱ μέλισσες μέλι καὶ θὰ σοῦ λένε χίλια καλά.

— Ὑστερα;

— Ὑστερα θ' ἀρχίσουν νὰ πέφτουν τὰ φυλλάρια σου ἓνα-ἓνα στὴ ρίζα μου, γιὰ νὰ τὰ πάρουν τὰ πουλίκια νὰ μοσκομυρίσουν τίς φωλιές τους.

— Ὑστερα;

— Ὑστερα τὸ κομψὸ καὶ τρυφερὸ σου μηλαράκι θ' ἀρχίσει νὰ φουσκώνει. Θὰ γεμίσει σποράκια. Ἀμα ἔρθει ἡ ὥρα, θὰ σκάσει κάπου ὁ καρπὸς σου αὐτὸς καὶ τὰ σποράκια σου θὰ πέσουν, καὶ θὰ φουσκώσουν ἓνα σωρὸ τριανταφυλλίς, ὅλες σὺν καὶ σένα.

— Κ' ἐγὼ τότες τί θὰ γίνω;

— Μὲ τὸν καιρὸ θὰ σὲ ξεράνει ὁ ἥλιος καὶ σένα, ὅπως ὅλα τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κόσμου. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως...

.... Ἀκοῦς ἐκεῖς λόγια! ;... Ἀλλὰ τώρα πιά κατὰλαβα γιὰτί μοῦ τᾶλεγε ὅλ' αὐτά : γιὰ νὰ μ' ἔξη κοντά της ἡ ἐγωίστρια, καὶ νὰ μὲ δῇ νὰ γεράσω καὶ νὰ μαδήσω καὶ ἐγὼ, ὅπως ἐγέρασαν καὶ μαδήσουν ὅλα της τὰ παιδιά, καὶ αὐτὴ τὸν παλιὸ καιρὸ....»

— Τί μωρολογίς ἐκεῖ ἀπάνω!... Φώναξε ξάφνου μὲς ἀπὸ τὰ τρισβαθα τοῦ βάζου ἓνα ἄλλο τριαντάφυλλο, ποῦ μὲ τὸ νὰ εἶχε κοντὸ τὸ κοτσάνι του, ἔπεσε κάτω καὶ ἐβοῦλιαξε ἀπαράτηρητο, καὶ ἀπὸ τότες μένει ἐκεῖ καὶ σιστίζει...

Γιατί τὸ νερὸ τὸ ἀλλάζανε, ἀλλὰ ποτές δὲν κοιτάζανε τί κοίτεται κάτω-κάτω στὸ ὥραϊο ψηλόλιγνο βαζάκι....

— Δὲ βλέπεις τὸ χάλι μου! ; Κ' ἐγὼ, ἐστάθηκα κάπως πιὸ τυχερὸ, πεθαίνω λίγο-λίγο, χωρὶς πόνο καὶ χωρὶς καταρρόνια. Ἐσένα ὅμως, αἴριο τέτοιαν ὥρα, θὰ σὲ πετάξουν, καὶ ἢ θὰ σὲ πατήσῃ καμμιανὴς δούλας ἢ ποδάρκα, ἢ θὰ σὲ ρίξουν στὰ σκουπίδια, ποῦ νὰ σὲ κουκουλώσουν λεμονόκουπες καὶ αὐγότσουφλα!...»

— Μπα Παναγία μου τοῦ Ρόδου! φώναξε τρομαγμένον τὸ ὥραϊο τριαντάφυλλο! Θὰ παρακαλέσω τὴν κόρη ποῦ μ' ἔκοψε νὰ μὲ πάῃ πίσω στὴ μάννα μου....

— Ἀδίκᾳ θὰ ἐξευτελιστῇς, δὲ θὰ σ' ἀκούσῃ, καὶ ἂν σ' ἀκούσει, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σοῦ κάμῃ τίποτις. Οἱ ἄνθρωποι μόνο νὰ κόβουν ξέρουν....

ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ

ΤΟ "ΚΡΟΝΙΟΝ"

(κάτον ἀπὸ τὸ Ἀρσάνειο)

τὸ τελειότερο, καθαρότερο καὶ φτηνότερο

ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟ